

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

1479

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Marine Kosović Marković, predsjednice vijeća, Lidiye Vukičević i mr. sc. Inge Vezmar Barlek, članova vijeća, te sudske savjetnice Franciske Dominković, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Zagreb, Savska cesta 32, kojeg zastupa opunomoćenica Maja Mandić, protiv rješenja tuženika Hrvatske agencije za poštu i elektroničke komunikacije, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, klasa: UP/I-344-07/13-01/107, urbroj: 376-04-13-03 od 6. prosinca 2013., radi inspekcijskog nadzora, u sjednici vijeća održanoj 4. svibnja 2016.

presudio je

I. Tužbeni zahtjev se djelomično usvaja te se poništava točka II. i točka III. izreke rješenja Hrvatske agencije za poštu i elektroničke komunikacije, klasa: UP/I-344-07/13-01/107, urbroj: 376-04-13-03 od 6. prosinca 2013. u dijelu u kojem se tužitelju nalaže da u određenim rokovima implementira te omogući produkciju funkcionalnosti i to »Storno funkcionalnost« i »Dostavljanje podataka o dostupnoj brzini prilikom odbijanja zahtjeva« (točka 13. i 14. Privitka broj 1. rješenja) o čemu je obavezan u određenim rokovima izvijestiti inspektora elektroničkih komunikacija.

U preostalom dijelu tužbeni zahtjev se odbija.

II. Ova presuda objavit će se u »Narodnim novinama«.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rješenjem točkom I. izreke utvrđuje se da tužitelj nije implementirao sve zahtijevane funkcionalnosti u B2B servise, čime je postupio suprotno obvezama propisanim u Analizi tržišta veleprodajnog širokopojasnog pristupa, Analizi veleprodajnog pristupa mrežnoj infrastrukturi i Analizi tržišta pristupa javnoj komunikacijskoj mreži na fiksnoj lokaciji za privatne i poslovne korisnike. Točkom II. izreke navedenog rješenja nalaže se tužitelju da implementira funkcionalnosti iz Privitka 1. ovog rješenja na način da omogući produkciju navedenih funkcionalnosti u rokovima navedenim u Privitku 1., čime će se omogućiti provođenje odredbi propisanih u Analizi tržišta veleprodajnog širokopojasnog pristupa, Analizi veleprodajnog pristupa mrežnoj infrastrukturi i Analizi tržišta pristupa javnoj komunikacijskoj mreži na fiksnoj lokaciji za privatne i poslovne korisnike. Prema točki III. izreke navedenog rješenja o provođenju mjera iz točke II. tog rješenja tužitelj je obavezan izvijestiti inspektora elektroničkih komunikacija u rokovima koji su definirani u Privitku 1. tog rješenja. Točkom IV. izreke rješenja određeno je da će u slučaju nepostupanja po rješenju, inspektor elektroničkih komunikacija izreći odgovornoj osobi tužitelja upravnu mjeru izraženu u novčanom iznosu u visini do dvadesetorostruke prosječne plaće u Republici Hrvatskoj u proteklom tromjesečju. Svaka slijedeća upravna mjera izriče se u dvostrukom iznosu.

Tužitelj u tužbi navodi da je izreka rješenja neodređena što je protivno odredbi članka 98. stavka 3. Zakona o općem upravnom postupku. Smatra da tuženik u svom rješenju nije utvrdio suprotno kojoj to konkretnoj obvezi je tužitelj postupio odnosno nije utvrdio kojom je konkretnom odlukom tuženika o analizi pojedinog mjerodavnog tržišta propisana obveza suprotno kojoj bi tužitelj svojom radnjom postupio. Nadalje navodi da tužitelju niti jednom odredbom ZEK-a, drugog propisa niti odlukom tuženika nije određena obveza

implementirati u B2B servise funkcionalnosti i to »Storno funkcionalnost« (točka 13. Privitka 1.) i »Dostavljanje podataka o dostupnoj brzini prilikom odbijanja zahtjeva« (točka 14. Privitka 1.). Iz samog rješenja je vidljivo da je od tužitelja zatraženo da se očituje u kojem roku može omogućiti funkcionalnost povlačenja zahtjeva (storno funkcionalnost) i funkcionalnost dostavljanja podataka o dostupnoj brzini prilikom odbijanja zahtjeva s obzirom na uočenu potrebu operatora za implementacijom iste u B2B servise kako bi se olakšali procesi. Radi se o funkcionalnostima koje su operatori zatražili od tužitelja i čija implementacija je stvar poslovnog odnosa tužitelja i ostalih operatora. Smatra da je takvim postupanjem tuženik prekoračio svoje ovlasti iz članka 112. ZEK-a, jer inspektor u postupku inspekcijskog nadzora nije ovlašten određivati nove obveze. Nadalje, u odnosu na točku 15. Privitka 1. rješenja »Svi parametri definirani jedinstvenim veleprodajnim zahtjevom« ističe da bi ta funkcionalnost omogućila operatorima podnošenje veleprodajnog zahtjeva u elektroničkom obliku, bez potrebe prilaganja potpisanog papirnato obrasca dok je odlukom Vijeća tuženika od 28. kolovoza 2012., propisana isključiva obveza tužitelja omogućiti podnošenje skeniranog obrasca jedinstvenog veleprodajnog zahtjeva putem B2B servisa. Tom odlukom je jedinstveni veleprodajni obrazac predviđen kao obrazac kojeg operator treba vlastoručno potpisati. Stoga smatra da je tuženik prekoračio svoje zakonske ovlasti. Predlaže Sudu da se osporeno rješenje poništi te da se s obzirom na složenost upravne stvari te boljeg razjašnjenja stanja stvari održi usmena rasprava.

U odgovoru na tužbu tuženik navodi da se spor odnosi na regulatorne obveze tužitelja, kao operatora sa značajnom tržišnom snagom, a koje regulatorne obveze su tužitelju određene sukladno odredbama članka 56., 58., 59. i 61. ZEK-a. Navodi da je izreka osporenog rješenja određena, tužitelj nije implementirao sve zahtijevane funkcionalnosti u B2B servise te su mu naloženi rokovi implementacije, a kako se obveze koje je potrebno ispuniti u odnosu na B2B servise jasno navode u analizama koje su tužitelju dobro poznate, a što je dodatno sadržano i u obrazloženju osporenog rješenja, jasno je o kojim funkcionalnostima se radi jer je sastavni dio osporenog rješenja Privitak 1. Uvjeti i rokovi primjene web servisa odnosno B2B servisa određeni su ranijom odlukom Vijeća HAKOM-a, klasa: 023-01/11-02/76, urbroj: 376-12/VŠ-11-10(MW) od 7. prosinca 2011. Nadalje, što se tiče implementacija »Storno funkcionalnost« i »Dostavljanje podataka o dostupnoj brzini prilikom odbijanja zahtjeva«, upućuje na odredbu članka 112. stavka 1. točka 22. ZEK-a, prema kojoj tuženik može narediti poduzimanje mjera u skladu sa svrhom inspekcijskog nadzora. Svrha nadzora je u slučaju utvrđivanja neispunjenja određenih obveza osigurati njihovo ispunjenje što bi u predmetnom slučaju značilo uspostavljanje cjelovitog B2B servisa, koje bi sada u konačnici ispunio svoju svrhu brze elektroničke razmjene zahtjeva za veleprodajnu uslugu i ostalih podataka između tužitelja i operatora korisnika. U tom smislu je uočena potreba implementacije tih funkcionalnosti kako bi se olakšali procesi, što je utvrđeno uvidom u komentare operatora korisnika tijekom postupka predmetnog nadzora te u komentarima na javnim raspravama u pojedinim postupcima koji se vode pred HAKOM-om. Implementacija spornih funkcionalnosti olakšava i ubrzava postupak realizacije veleprodajnih usluga, zbog kojih je uopće uspostavljena mogućnost korištenja B2B servisa. Na taj način izbjegava se prepreka razvoju tržišnog natjecanja koje je Vijeće HAKOM-a prepoznalo u analizama mjerodavnih tržišta. U odnosu na implementaciju funkcionalnosti »Svi parametri definirani jedinstvenim veleprodajnim zahtjevom«, tuženik ističe kako u osporenom rješenju nije od tužitelja zatražio da ukloni obrazac u skeniranom obliku, uvažavajući potrebu izmjene standardnih ponuda tužitelja koje trenutno sadržavaju odredbe prema kojima se veleprodajni zahtjev podnosi na obrascu iz Standardne ponude. Tuženik je osporenim rješenjem isključivo utvrdio obvezu tužitelja na implementiranje svih parametara iz papirnato veleprodajnog zahtjeva u B2B sustav, a što upravo proizlazi iz odluke o jedinstvenoj proceduri. Naime, u izreci iste se jasno navodi kako »Zahtjev za predmetnu uslugu, kao i svi drugi zahtjevi/odgovori T-Coma u svrhu pružanja usluga iz Standardne ponude podnose se i obrađuju isključivo putem tzv. B2B pristupa«. U istoj se spominje dostava obrasca potpisanog od strane operatora, ali isto ne isključuje obvezu prilagodbe B2B sustava u kojem će biti navedeni svi parametri određeni jedinstvenim veleprodajnim zahtjevom. Osim toga, sam tužitelj je od tuženika zatražio produljenje rokova za implementaciju ove funkcionalnosti što mu je i odobreno rješenjem tuženika od 23. prosinca 2013. i 21. siječnja 2014. Predlaže da se tužbeni zahtjev odbije.

Sukladno odredbi članka 6. Zakon o upravnim sporovima (»Narodne novine«, broj 20/10. i 143/12.), tužitelju je dostavljen odgovor na tužbu tuženika, čime je tužitelju dana mogućnost da se izjasni o zahtjevima i navodima drugih stranaka te o svim činjenicama i pravnim pitanjima koja su predmet upravnog spora.

Tužitelj nije dostavio očitovanje na navode koje je u odgovoru na tužbu dao tuženik.

Tužbeni zahtjev je djelomično osnovan.